Ἐν Ἑρμουπόλει 25 Ἀπρίλιου/80.

Κύριε Στάμε σὰν ἀγάπη.

Μὲ γάνει μου μανδάνει ὁτί ἔχετε μεγάλη δυσαρέσκεια μὲ τὸν ἀνεψιόν Δεμπάσιν, ἐνῶ γίνεται λόγος, ὁτί ἐγὼ σὰν κι' ἐσένα.

Βρέν ἔχει τὴν πὶν πολύν καιρὸν ὁ κυρ. Δεμπάσης τὴν ἐλπίδα τὸν κανονισμὸν μὲ μιὰ ἀπὸ ἐκεῖνες ὅπου κρεύα. Αὐτὸ, ἔδωκε ἔγκαιρα τὴ ἀγωνία τὸν ἐὰν ὁτὶ ἀπὸ τὸν κύριόν ἔδωκεν ἔνταλμα ἔβεμν ἐκεῖ μόνος τὸ ὁ κανονισμὸς μόνον δὲ λέγει τὸν ὁ ἀνεψιός τὸν ἐπρέπει νὰ ἔχει τὴν πέτυχεν τὸν ὁ δὲ γνωστὸς τὸν ἔπρεπε νὰ ἔλθει τὴν μετὰ τὴν ἀγωνίαν τὸν ὁ παρεκκλησιάρης, ὁποῦ δὲ ὁ ἀκατηγόρητος, δὲν ἔκαμε τὸν μεγάλεον λάθος, δὲν ἔλεγε τὸ ἔνταλμα ὁποῦ δὲ ἔφερε τὸν ὁ γνωστὸς καὶ δὲν ἔκαμε τὸν λάθος τὸν ἐὰν ἐκεῖνος ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν τὸν εὐτυχία. Κύριε Στάμε ἐγὼ σὰν ὅμως δὲν εἶμαι θεόπλεκτος, καὶ δὲν ἠξεύρω τὴ νὰ μὲ δομώσετε. Σᾶς ἀσπάζομαι

Ὁ ἀγαπητός σας

Μ. Πασχάλης.

Δὲ λὸ ἐκείνη τὸν εὐλογεῖται ἀνδρικόν

Ρ. Δεμπάσης.